Пролетарі всіх країн, єднайтеся!

За педагогічні КАДРИ

ОРГАН ПАРТБЮРО, ДИРЕКЦІЇ, КОМІТЕТУ ЛКСМУ І ПРОФОРГАНІЗАЦІЇ КИЇВСЬКОГО ДЕРЖАВНОГО ПЕДАГОГІЧНОГО ІНСТИТУТУ ім. О. М. ГОРЬКОГО

22 ЛЮТОГО 1957 року П'ЯТНИЦЯ
№ 7 (19)
Ціна 15 коп.

Славна річниця

Відзначаючи всенародне свято Збройних Сил СРСР, перш за все слід сказати, що радянські люди повинні як зіницю ока берегти єдність, могутність і велич нашої соціалістичної Вітчизни.

Пройшов рік після історичного XX з'їзду КПРС. За цей час пророблено величезну роботу по реалізації його рішень. Ще більш зросла міць важкої промисловості СРСР. У сільському господарстві зібрано небувалий врожай. Підвищився матеріальний добробут і культурний рівень радянського народу.

Стурбована бурхливим зростанням могутності країн соціалізму і розвитком колоніально-визвольного руху, реакція вирішила повернути світ на шлях «холодної війни» і воєнних авантюр, але потерпіла поразку.

У перемозі, яку здобули миролюбні сили всього світу над імперіалістичними авантюристами, величезне значення мала не тільки миролюбна політика, але й воєнна могутність СРСР.

Характерно, що імперіалісти США в самий критичний момент міжнародної обстановки не наважилися своїми збройними силами підтримати англо-французько-ізраїльську агресію в Єгипті і контрреволюційний заколот в Угорщині. Жорстока поразка агресії в Єгипті, розгром контрреволюційного заколоту в Угорщині, провал ідеологічного наступу імперіалістів, які намагалися під лозунгом «національного комунізму» внести розлад і розкол у країни соціалізму і міжнародного комуністичного руху, не примусили схаменутися озлоблених реакціонерів, що вирішили взяти реванш за поразку.

«Доктрина Ейзенхауера» — новий план імперіалістичного наступу на країни Близького Сходу, розрахований також і на підготовку раптового атомного удару по СРСР.

Тов. Шепілов у доповіді на VI сесії Верховної Ради СРСР від імені Радянського Уряду висунув нові миролюбні пропозиції, в тому числі по врегулюванню на Близькому Сході, які наносять удар політиці «холодної війни» і «доктрині Ейзенхауера».

СРСР повинен бути готовим для того, щоб в будь-який момент зірвати спроби американського імперіалізму раптово розв'язати атомну війну. Зараз перевага Радянського Союзу в галузі водневої і ракетної зброї значно охолоджує воєнний запал американських паліїв війни.

Сучасна міжнародна обстановка і нове озброєння вносять глибокі зміни у воєнне мистецтво, організацію військ і способи ведення бойових дій.

Всі роди військ наполегливо підвищують військову дисципліну і організованість, безперервно вдосконалюють свою бойову майстерність.

Комуністична партія виховує у радянських воїнів вірність присязі, відданість соціалістичній Вітчизні, справі комунізму, вміння переборювати труднощі, безстрашність і стійкість у бою.

Радянські люди спокійно трудяться: Збройні Сили надійно охороняють їх мирну працю.

Д. РЕУТСЬКИЙ,
полковник у відставці.

На фото: пам'ятник герою громадянської війни **М. О. Щорсу** в Києві.
Фото М. Шуряка.

Кращі агітатори

Студенти IV курсу мовно-літературного факультету активно включилися в агітаційно-масову роботу.

Зразково виконують свої обов'язки студенти Є. Чернова, Г. Троян, Л. Поплавська, М. Усенок і ін.

Всі виборці, з якими працюють згадані агітатори, вже перевірили наявність своїх прізвищ у списках для голосування.

Агітатори провели бесіди серед виборців на тему: «Дружба народів СРСР — джерело сили і могутності радянської держави» та продовжують знайомити виборців з біографіями кандидатів у депутати до місцевих Рад депутатів трудящих.

О. ЛАХНО.

У підшефний район

21 лютого відбулась нарада викладачів, скликана партбюро та дирекцією інституту.

На нараді було розглянуто питання про поліпшення шефської роботи в селах, колгоспах, МТС та школах Києво-Святошинського району.

Найближчими днями викладачі виїдуть у колгоспи, МТС та школи, де прочитають лекції для колгоспників та учнівської молоді.

Члени кафедри мовно-літературного факультету прочитають лекції на теми: «Про культуру мови», «Творчий шлях Пушкіна», «Адам Міцкевич» та ін. Силами кафедр суспільних наук будуть прочитані лекції та організовані вечори на атеїстичні теми.

Велика допомога буде надана школам у піднесенні якості навчального процесу. До цієї роботи залучені провідні працівники інституту.

В ГУРТОЖИТКУ

«Сьогодні лекція для молодих виборців» — до таких об'яв уже звикли в гуртожитку № 3.

В останні дні молоді виборці — студенти та аспіранти — прослухали цікаві лекції: «Політ швидше звуку» та «Любовью дорожить умейте».

УКАЗ
Президії Верховної Ради Української РСР

Про призначення т. БІЛОДІДА І. К. Міністром освіти Української РСР.

Призначити тов. **Білодіда** Івана Костянтиновича Міністром освіти Української РСР.

Голова Президії Верховної Ради Української РСР
Д. КОРОТЧЕНКО.

Секретар Президії Верховної Ради Української РСР
А. ЗЛЕНКО.

м. Київ, 18 лютого 1957 року.

Зустріч з кандидатами в депутати

20 лютого в актовому залі інституту відбулась зустріч виборців з кандидатами в депутати Київської обласної, Київської міської та Сталінської районної Рад депутатів трудящих.

Довірені особи розповіли виборцям про свій життєвий шлях, наукову, виробничу та громадську діяльність кандидатів в депутати: Київської обласної Ради депутатів трудящих — доктора біологічних наук, професора Мовчана В. А.; Київської міської Ради депутатів трудящих — віце-президента Академії наук УРСР, академіка АН УРСР Щербаня О. Н.; заступника голови міськради Келіної А. І.; Сталінської районної Ради депутатів трудящих — уповноваженого КДБ по Сталінському району м. Києва Рахманова Л. С.; начальника 5 відділення міліції Квогченка І. П.; пенсіонера Шашенка О. Є.; ст. наукового співробітника інституту фізіології АН УРСР Мельниченко Т. В.; працівниці артілі ім. 8 березня Заліської К. Ю.; техніка-наглядача Київської АТС Маслюка М. Х.

На закінчення зустрічі відбувся великий концерт.

21 лютого відбулася зустріч виборців з кандидатами в депутати: Київської міської Ради депутатів трудящих — теслярем БМУ № 1 Крючковим Г. А.; Сталінської районної Ради депутатів трудящих — секретарем Сталінського РК КП України Танченком І. М.; головою Сталінського райвиконкому Мельником П. Ф.; секретарем Сталінського райвиконкому Оскерко М. П.

Виборцям розповіли про життя та діяльність кандидатів в депутати. У своїх виступах кандидати в депутати подякували за виявлене довір'я і запевнили виборців, що будуть сумлінно виконувати свої депутатські обов'язки.

Виборці з задоволенням слухали виступи учасників художньої самодіяльності інституту.

На заслужений веселий відпочинок

Студенти нашої групи (дошкільний відділ) багато і наполегливо працювали як на протязі семестру, так і в екзаменаційний період. Наслідки сесії — яскраве цьому свідчення.

Так, студентки Г. Череповська, В. Заскова, Л. Бобрик, Л. Дяченко і Т. Шклярук мають тільки відмінні оцінки; решта — «відмінно» і «добре»; одну задовільну оцінку має студентка К. Криворучко (з загальної педагогіки).

Приємно і радісно відчувати себе в числі перших.

Екзамени складено! Тепер — на заслужений веселий відпочинок!

А. ЛИСЕНКО,
студентка I курсу педагогічного факультету.

Чи знаєте ви?

... У Москві 363 тисячі студентів, а в Московській області — 24 тисячі. За роки п'ятої п'ятирічки число студентів у столиці і області збільшилось на 141 тисячу.

... У радянських вузах 52 проценти студенток. Найменший процент жінок — 35 процентів — у вузах промисловості, транспорту, будівництва і зв'язку, а найбільший — 72 проценти — у вузах освіти.

(Газета «Советский лесоинженер», 15 лютого 1957 р.).

17 лютого група кращих студентів разом з викладачем Медушевським виїхала в Ленінград. Вони відвідають Ленінградський педагогічний інститут ім. Герцена, познайомляться з історичними місцями міста-героя.

3-го БЕРЕЗНЯ — ДЕНЬ ВИБОРІВ

Напередодні виборів

Днями на засіданні виборчої дільниці № 1 по виборах до Київської обласної, міської та Сталінської районної Рад депутатів трудящих члени виборчої комісії разом з керівниками агітпункту підсумували роботу, проведену по підготовці до дня виборів. Завідуюча агітпунктом В. С. Савенко повідомила, що протягом січня і лютого понад сто агітаторів педагогічного і мовно-літературного факультетів нашого інституту працюють серед 1800 виборців.

Переважна більшість з них працює добре. Кращі агітатори — В. Л. Рінберг, О. П. Лахно, О. Мішина, Г. Мурахвер, Д. Дзюба, Т. Разумова, В. Дикан і ін.

За розробленим планом з виборцями проведено бесіди про радянську виборчу систему, братерську дружбу народів СРСР; ознайомлено виборців з матеріалами останньої сесії Верховної Ради СРСР. До 18 лютого перевірено списки виборців. Крім того, виборча дільнична комісія розглянула десятки заяв трудящих і вжила конкретних заходів щодо задоволення їх. Так, наприклад, на прохання виборчої комісії Сталінська райрада депутатів трудящих поліпшила житлові умови громадянину Ф. Скрилю, переселивши його з сирого підвального приміщення в світлу кімнату по бульвару Шевченка № 28.

Проте не слід задовольнятись проробленою роботою. Агітаційно-масову роботу треба посилити, на день виборів потрібно готувати понад 30 реєстраторів з числа викладачів та студентів, необхідно також устаткувати приміщення виборчої дільниці. Немає сумніву в тому, що наш агітколектив під керівництвом партійної організації в останні дні допоможе виборчій комісії.

Г. ПРОКОПЕНКО,
голова виборчої комісії.

На фото: засідання дільничної виборчої комісії № 1 Сталінського району.

Фото М. Шуряка.

На варті порядку

У просторому, скромно обладнаному кабінеті мене зустрів високий, худорлявий майор з привітним обличчям і розумними очима. За хвилину почалась невимушена, жвава розмова. Начальник 5-го відділення міліції м. Києва майор Іван Петрович Квотченко розповідає про своє життя, про свою працю.

— Особливого нічого в моєму житті немає. Народився в 1913 році; у 1936 — закінчив хіміко-алюмінійовий технікум у Запоріжжі, в жовтні того ж року був призваний в армію і до 1947 року пройшов шлях від курсанта до офіцера. Після демобілізації був направлений на роботу в органи міліції... Про героїчні діла питаєте? Та які в нас подвиги? Боремось з порушниками порядку. Наше відділення міліції активно включилося в роботу по боротьбі з хуліганством, за збереження цілковитого порядку в місті. У новому році, як кажуть, нівроку, — посміхнувся майор, — все йде поки що благополучно.

Майора І. П. Квотченка виборці Сталінського району вдруге називають своїм кандидатом у депутати районної Ради. У прийомній начальника міліції я розговорився з декількома товаришами, які чекали своєї черги на прийом.

— Що можна сказати про тов. Квотченка, — говорить один з відвідувачів. — Перш за все це дуже проста і скромна людина. Так, перш за все людина, а потім уже начальник...

— Мені довелося декілька разів бути на прийомі у Івана Петровича, — говорить громадянка Л. Озеранська. — Це людина, гідна великої поваги. Перш за все скажу, що тов. Квотченко чуйно ставиться до людей. Знаю його і як дійового депутата Райради. Я з радістю віддам вдруге свій голос за Івана Петровича Квотченка.

І. ТРОХИМЕНКО.

Відомий іхтіолог

МОВЧАН Василь Архипович — професор, член-кореспондент Академії наук Української РСР, член-кореспондент Всесоюзної сільськогосподарської академії ім. В. І. Леніна, доктор біологічних наук, завідуючий відділом експериментальної екології риб Інституту гідробіології Академії наук УРСР — народився в 1903 році в селі Неморож Звенигородського району Черкаської області в сім'ї селянина-бідняка.

В 1919 році Василь Архипович добровільно вступає в ряди Червоної Армії. Після демобілізації, у 1924 році, він поступив до Київського ветеринарно-зоотехнічного інституту, який закінчив у 1929 році. З 1927 року т. Мовчан — член Комуністичної партії.

Після закінчення інституту В. А. Мовчан працює спочатку іхтіологом в рибних господарствах Київщини, а потім київським окружним зоотехніком.

В 1930 році його призначають директором науково-дослідної станції Наркомзему УРСР. Цього ж року в Києві був створений перший в країні науково - дослідний інститут ставкового рибного господарства і т. Мовчан очолив його.

Свою теоретичну роботу В. А. Мовчан завжди пов'язує з практикою, він підтримує тісні зв'язки з багатьма передовими колгоспниками-рибоводами, розгортає широку діяльність по організації ставкових рибних господарств у ряді районів України.

Після закінчення Великої Вітчизняної війни В. А. Мовчан повертається з Уралу до Києва і продовжує дослідницьку роботу в ряді наукових закладів міста.

В. А. Мовчан має більше 80 наукових праць, видав 18 окремих книжок та написав багато статей з різних питань розвитку рибного господарства.

За наукові досягнення у справі підвищення рибопродуктивності ставкових рибницьких господарств т. Мовчану в 1949 році присуджена Сталінська премія.

В 1955 р. т. Мовчан був обраний депутатом Київської обласної Ради депутатів трудящих, а на першій сесії — головою постійно діючої комісії по тваринництву. Як депутат, Василь Архипович чуйно ставиться до запитів і потреб трудящих, тримає тісний зв'язок з виборцями.

ВЧЕНИЙ, ПАТРІОТ

СЛАВНІ віхи життєвого шляху віце-президента АН УРСР академіка АН УРСР Щербаня Олександра Назаровича.

Син українського робітника-залізничника з села Диканьки на Полтавщині, Олександр Щербань ще з юних літ всією душею полюбив техніку, вирішивши присвятити своє життя полегшенню праці шахтарів, збільшенню видобутку вугілля.

Після закінчення в 1933 році Дніпропетровського гірничого інституту О. Н. Щербань поглиблює вивчення любимої справи. В тресті Донбасшахтопроекту він працював на різних посадах — від інженера-проектувальника до керуючого трестом. Невтомні творчі шукання молодого науковця увінчуються в 1939 р. захистом дисертації на здобуття вченого ступеня кандидата технічних наук. Це була перша велика й заслужена перемога.

Наукову роботу молодого вченого перервала війна. Напад фашистських загарбників примусив О. Н. Щербаня на деякий час залишити любиму справу. Зі зброєю в руках захищав молодий вчений рідну землю, своє майбутнє. Перебуваючи в лавах діючої армії, О. Н. Щербань проходить шлях від командира взводу до командира полку. За доблесть і геройство він був нагороджений трьома орденами і бойовими медалями.

Після війни О. Н. Щербань повертається до наукової роботи. В результаті напруженої праці, після складних експериментальних досліджень Олександр Назарович в 1952 році з успіхом захищає докторську дисертацію і видає монографію «Основи теорії і методи теплових розрахунків рудничного повітря».

Автор більше п'ятдесяти наукових праць і двох винаходів, професор О. Н. Щербань у січні 1957 р. був обраний академіком АН УРСР і віце-президентом АН УРСР.

Радянські люди по праву назвали одним із своїх кандидатів у депутати Київської міської Ради депутатів трудящих Щербаня Олександра Назаровича.

Чесна праця

СЕКРЕТАР Сталінської райради депутатів трудящих м. Києва Оскерко Марія Петрівна колективом працівників фабрики-кухні висунута кандидатом у депутати Сталінської районної Ради м. Києва по 27 виборчому округу.

Народившись вже після перемоги Жовтня, Марія Оскерко не зазнала на собі гніту й принижень старого світу. Дочка ізюмського робітника-слюсаря, вона спочатку вчилася в школі, а потім у педагогічному технікумі, після закінчення якого почала працювати на благородній ниві освіти.

Та недовго довелося займатися навчанням і вихованням дітвори. Напад фашистських розбійників у 1941 р. приводить учительку-патріотку до активної боротьби з ворогом: у січні 1942 р. вона добровільно вступає до лав Радянської Армії.

Після демобілізації — знову мирна праця: спочатку — в дитячих установах, а потім — у відділі кадрів тресту «Укрголоввино».

У березні 1953 року М. П. Оскерко була обрана секретарем Сталінської районної Ради депутатів трудящих.

Чуйний, уважний працівник, скромна, проста радянська людина — такою ми знаємо комуніста Марію Петрівну Оскерко, нашого кандидата в депутати.

Жінка — науковий працівник

ІНСТИТУТ клінічної фізіології імені О. О. Богомольця. Тут працює Ганна Василівна Мельниченко, кандидат у депутати Сталінської районної Ради депутатів трудящих.

Трудовий шлях цієї простої жінки дуже показовий для нашої радянської дійсності. Закінчивши в 1938 році Київський медичний інститут, Ганна Василівна була залишена в аспірантурі при кафедрі патологічної анатомії. Війна примусила тимчасово припинити роботу над кандидатською дисертацією.

Працюючи молодшим науковим співробітником Інституту фізіології, Ганна Василівна в 1947 році з успіхом захистила кандидатську дисертацію.

Зараз тов. Мельниченко вивчає вплив ядерних випромінювань на організм людини та працює над питанням захисту від їх дії. Вона подала до захисту докторську дисертацію.

Депутатом у районну Раду тов. Мельниченко обирається вперше. «Я зроблю все, — говорить вона, — щоб виправдати високе довір'я моїх виборців».

ВСІ НА ВИБОРИ!

ВІРНИЙ СИН РОБІТНИЧОГО КЛАСУ

АКТОВИЙ зал університету переповнений. Тут зібрались студенти, викладачі, адміністративні працівники цього крупнішого на Україні вузу. Тут висувають кандидатів у депутати місцевих Рад. Коли було назване ім'я секретаря Сталінського райкому Комуністичної партії України тов. Танченка, в залі почулися оплески.

Всього лише другий рік тов. Танченко працює секретарем райкому, а трудящі району (і не тільки комуністи) добре знають його як працівника, що глибоко вникає в життя району, добре знає людей і чуйно ставиться до них.

Виходець з робітничої сім'ї, Іван Михайлович 16-річним юнаком почав трудове життя. З того часу шлях тов. Танченка — це шлях радянського робітника, вченого, партійного керівника. Закінчивши в 1935 році Харківський інженерно-економічний інститут, Іван Михайлович працює начальником цеху хіміко-фармацевтичного заводу в м. Києві. В роки війни він, офіцер Радянської Армії, пройшов довгі і важкі фронтові дороги. Після демобілізації — з 1945 року — працює головним інженером хіміко-фармацевтичного заводу ім. Ломоносова, пізніше — головним інженером заводу медпрепаратів.

За участь у Великій Вітчизняній війні тов. Танченко одержав бойові нагороди; в 1949 році за виконання важливого урядового завдання він був нагороджений орденом Леніна. В 1950 р. йому присвоєно звання лауреата Сталінської премії за розробку і впровадження удосконаленого методу в промисловості.

В 1954 р. тов. Танченко захищає дисертацію на здобуття вченого ступеня кандидата хімічних наук.

У листопаді 1955 року комуністи Сталінського району обрали тов. Танченка першим секретарем Сталінського РК КП України, восени 1956 року він вдруге обирається секретарем райкому.

Виборці Сталінського району з радістю віддадуть свої голоси за кандидата в депутати районної Ради депутатів трудящих Івана Михайловича Танченка, вірного сина партії і робітничого класу.

Наш обранець

ПАВЛО Федорович Мельник народився в 1906 році в селі Кацмазово Станіславчицького району Вінницької області в сім'ї селянина-бідняка.

Ще працюючи на сільськогосподарській роботі у рідному селі, Павло Федорович був секретарем комсомольської організації, а з 1926 р. працював на керівній комсомольській роботі. В 1927 р. П. Ф. Мельник вступив в ряди КПРС. Після закінчення Київського політехнічного інституту тов. Мельник працював на керівних господарських посадах в м. Києві.

За бойові заслуги на фронтах Великої Вітчизняної війни він нагороджений трьома орденами і двома медалями.

В 1951 р. тов. Мельник був обраний головою Сталінської районної Ради депутатів трудящих. Павло Федорович користується повагою і довір'ям трудящих Сталінського району.

Колектив працівників Укоопспілки висунув тов. Мельника Павла Федоровича кандидатом у депутати Сталінської районної Ради депутатів трудящих.

За розвиток охорони здоров'я

АНАСТАСІЯ Іванівна Келіна народилася в 1912 році в м. Цюрюпинську Херсонської області. Трудову діяльність вона розпочала з 1933 року, після закінчення Харківського планово-економічного інституту.

З 1941 року Анастасія Іванівна — працівник партійного апарату Акмолінського обкому КП Казахстану, Харківського міськкому та обкому КПУ і, нарешті, ЦК КП України.

У 1955 році тов. Келіна вдруге обрана заступником голови виконкому Київської міської Ради депутатів трудящих. Як депутат і заступник голови виконкому Міськради тов. Келіна проводить значну роботу по дальшому розвитку народної освіти та справи охорони здоров'я, піклується про поліпшення роботи культурних та соціальних закладів м. Києва.

На захисті державних інтересів

ЛЕОНІД Семенович Рахманов народився у 1918 році.

Рано втративши батька, Леонід Семенович ще з дитячих років учнем шевця розпочав свою трудову діяльність. Після закінчення учительських курсів він працював учителем початкової школи.

Весь період Великої Вітчизняної війни тов. Рахманов був на фронті.

Уряд високо оцінив бойові заслуги тов. Рахманова, нагородивши його орденами і медалями Радянського Союзу.

Зараз Леонід Семенович Рахманов працює уповноваженим Комітету Державної Безпеки по Сталінському району м. Києва. Колектив працівників Комітету знає тов. Рахманова як невтомного працівника, який сумлінно і з любов'ю ставиться до виконання своїх обов'язків.

Колектив КДБ висунув тов. Рахманова кандидатом у депутати Сталінської районної Ради депутатів трудящих.

Технік АТС

У мережі Київської міської телефонної станції з 1937 р. працює Микола Харитонович Маслюк. Прийшов він сюди учнем ФЗО у 1935 році, як тільки відкрилась ця станція. Через два роки став монтером, а пізніше — техніком лінії споруджень. В 1953 році поступив у заочний інститут зв'язку і зараз навчається на IV курсі без відриву від виробництва.

— Вчитися ніколи не пізно, — говорить Микола Харитонович.

На автоматизованій телефонній станції тов. Маслюк працює техніком по контролю виконання плану безаварійності і якісного обслуговування мережі.

— Ще мені доручили маленьку роботу, — скромно розповідає тов. Маслюк. — Оформляю документацію по будівництву гуртожитку для працівників АТС.

— В якому районі?

— На Сирці.

— Ще якусь участь берете в громадськокорисній роботі?

— Член цехового комітету (по лінії профспілки АТС), відповідальний за відділ культмасової роботи.

Невтомно турбується Микола Харитонович про культурно-масовий сектор профспілкової організації АТС.

— Часто, — говорить він, — ми разом ходимо в кіно, а після перегляду кінофільму влаштовуємо його обговорення.

— Квитки зразу берете чи замовляєте?

— Звичайно, замовляємо наперед. Для більшої економії часу. Організовуються у нас і лекції на науково-популярні теми: «Виникнення життя на Землі та інших планетах», «Сон і сновидіння» та інші. Нещодавно проведено медичний огляд працівників АТС для одержання путівок на лікування та в будинки відпочинку.

В нагороду за успіхи в роботі Микола Харитонович недавно одержав премію.

Колектив Київської міської АТС висунув тов. Маслюка кандидатом у депутати Сталінської районної Ради депутатів трудящих.

Інспектор по кадрах

КАТЕРИНА Юр'ївна Заліська народилася у 1907 році в м. Прилуках Чернігівської області. Починаючи з 1924 року, тов. Заліська працює на комсомольській роботі в с. Степанівці.

На протязі 1931—37 рр. Катерина Юр'ївна працює в Комарівському РК КПУ, а пізніше — інструктором відділу пропаганди і агітації Київського обкому КПУ.

З 1944 по 1953 рік тов. Заліська працювала секретарем виконкому Сталінської районної Ради депутатів трудящих. П'ять разів вона обиралася депутатом Райради.

Зараз Катерина Юр'ївна працює інспектором по кадрах в артілі ім. 8 березня. Колектив працівників артілі висунув тов. Заліську кандидатом у депутати Сталінської районної Ради депутатів трудящих.

ВЕТЕРАН ПРАЦІ

НЕЩОДАВНО наша кореспондентська група побувала в гостях у Олександра Євтихійовича Шашенка, кандидата у депутати Сталінської районної Ради.

Прийняв він нас привітно, в світлій, скромно обставленій кімнаті. Після короткого знайомства між нами зав'язалась щира, невимушена розмова. Олександр Євтихійович розпитував про інститут, про його роботу, про життя студентів. Наша газета, один екземпляр якої ми дали йому для ознайомлення, дуже зацікавила його. Ми розповіли про її виникнення, зміст і мету.

Олександр Євтихійович пригадав свої молоді роки, коли він 13-літнім хлопчиком пішов наймитувати, як тяжко і непосильно довелося йому працювати, щоб заробити на прожиття.

Важким і безрадісним було життя до Великої Жовтневої соціалістичної революції. Але ці часи відійшли в

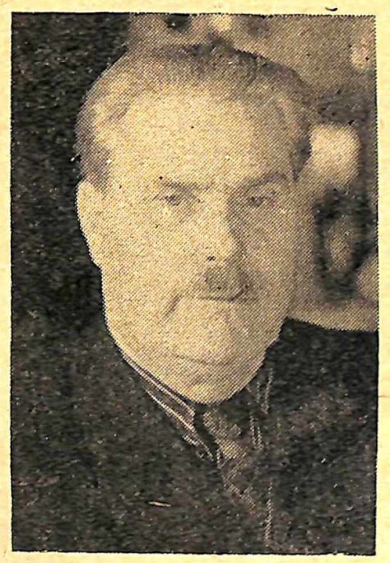

минуле. Залпи «Аврори» сповістили про початок нової ери...

Активний учасник грізних боїв за здобуття Великого Жовтня, тов. Шашенко був обраний членом батальйонного солдатського комітету. За завданням Кишинівської парторганізації проводив агітаційну роботу в армії серед бійців.

Яка подія у Вашому житті є найбільш знаменною? — запитали ми.

— 8 лютого 1918 року — день, коли я вступив у ряди Комуністичної партії.

В цей знаменний рік за завданням тов. Щорса молодий комуніст Шашенко організовував партизанські загони на Чернігівщині, був начальником штабу партизанського загону. Тут же він як командир кавалерійської частини Богунського полку проводив велику роботу по боротьбі з бандитизмом і дезертирством.

Розповів Олександр Євтихійович і про свою політичну роботу в частинах Радянської Армії, про роботу на Україні, куди був направлений ЦК КП(б)У у 1920 р. для проведення в життя продрозкладки і продподатку...

Чим далі, тим активнішого характеру набувала наша розмова, тим більше ми довідувалися про життєвий шлях товариша Шашенка.

Працював він на різних роботах, на різних посадах. Працював і в системі фінорганів на посаді фінінспектора і на водному транспорті. Без відриву від виробництва навчався в політтехнікумі.

З інтересом слухали ми розповідь Олександра Євтихійовича про події Фінляндської і Великої Вітчизняної війни, активним учасником яких він був.

Ні тяжкі рани, ні перелом правої ноги — ніщо не зломило твердої волі цієї відважної людини. Незважаючи на тяжкий стан здоров'я, він не залишав мрії про мирну працю на користь Батьківщині, народу.

З 1943 року тов. Шашенко працював головою Хорольської міської Ради. Трудящі Києва знають Олександра Євтихійовича як невтомного працівника на посаді завідуючого Сталінським райфінвідділом.

Двадцять років чесної самовідданої праці на цьому посту! Без відриву від виробництва в 1954 р. він закінчив фінансово-економічний інститут.

Зараз Олександру Євтихійовичу призначено персональну пенсію республіканського значення. Та, незважаючи на похилий вік, він не розлучається з роботою, активно втручається в життя району.

В артілях свого району тов. Шашенко проводить велику агітмасову роботу, виступає з бесідами і лекціями перед населенням.

З 1929 по 1939 рік він був депутатом Київської міської Ради депутатів трудящих. З 1947 р. постійно обирається депутатом Сталінської районної Ради депутатів трудящих.

Олександр Євтихійович запевнив нас, що він і надалі буде невтомно працювати на благо народу.

Д. ВАРЕНИК.

„Я знаю: місто буде...“

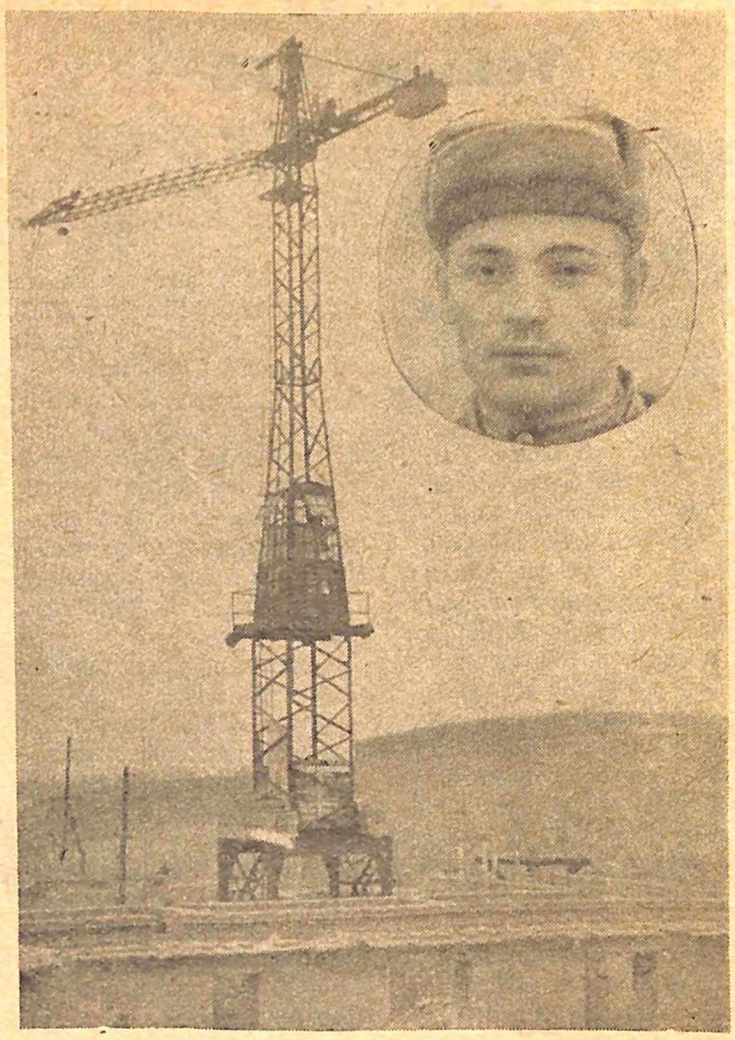

ПРОБАЧТЕ, де № 117-й Велико-Китаївської вулиці,— запитали ми в літньої жінки, зійшовши з автобуса.

— Ось, — показала вона на недавно розпочате будівництво, далі якого—пустир, яри, чагарники...

— Нам Укрпромбуд потрібно.

— Так, так... — підтвердила вона. — Це він і є.

Добиралися по грузькій, роз'їжджeній автомашинами дорозі.

— Де можна побачити товариша Крючкова? — спитали ми у робітників.

— А якого вам? У нас два.

— Два?

— Так. Григорій і Андрій.

— Нам Григорія.

— Він там,—показали на невеличку будівельну будку.

Привітно і люб'язно зустрів нас наш кандидат у депутати Київської міської Ради депутатів трудящих.

— Ось моя бригада, — показав він на групу ще молодих, але вже змужнілих у роботі чоловіків. — Столярно - плотницька. Сам я 1932 року народження; комсомолець уже шостий рік. В першому управлінні працюю з 1954 р. До цього служив у армії, а потім учився в Ленінградському ремісничому училищі. Член комсомольського комітету Укрпромбуду.

— А як у вас із планом? Виконуєте?

— Завжди на 150—200 процентів. Наше будівельно-монтажне управління займає перше місце серед усіх будівельно-монтажних управлінь, — з гордістю говорить Григорій.

— У вас тут спеціальна майстерня є?

— Ні, зараз такої спеціальної майстерні немає. Ось тільки зробимо перше перекриття (це незабаром), зразу ж в одному з приміщень влаштуємо майстерню. А зараз працюємо на повітрі в будках.

Линув дощ. Великі, важкі краплі падали нестримно в калюжі, через які прокладено дошки для переходу та для перевозу вантажу тачками.

Григорій лише посміхався:

— Прекрасні люди у нас. Ні дощу, ні грому не бояться.

— Пробачте, тут ще один Крючков є?

— Так. То мій двоюрідний брат, Андрій.

— Батько, теж будівельник, нещодавно пішов на пенсію. Як кажуть, велика рідня, — додав жартома. Почуття гордості за рідних переповнило його: в очах заблищали іскорки радості.

Показав нам усі ділянки роботи на будівництві, закладки нових корпусів.

Коли ми поверталися додому, він провів нас до зупинки автобуса.

— Грязюка...

Григорій посміхнувся:

—Грузько!.. Погано брести. А ми, комсомольці, горимо бажанням змінити лице землі. Щоб замість цієї грязюки був асфальт, як дзеркало, замість пустиря — красиві будови. Він замріявся, дивлячись вдалину на гуляючу землю... — Ось приїдете до нас через 2—3 роки. Побачите тоді Велико-Китаївську—не пізнаєте. Тут буде ціле місто. Чудове місто! По асфальтованих вулицях підуть тролейбуси, а там сади фруктові... А як зацвітуть!.. Хороше буде. Тільки ж приїжджайте. Обов'язково!

Прощались ми з Григорієм Крючковим та його бригадою з великою вірою в молоду силу. Прощались словами нашого любимого поета Володимира Володимировича Маяковського:

«Я знаю:
город будет.
Я знаю:
саду цвесть,
Когда
такие люди
В стране
советской есть!»

Д. ЧЕРЕДНИЧЕНКО.

Фото М. Шуряка.

З ліричних щоденників

Микола КРАВЧУК

СТЕЖКИ

Дві стежки у полі вузьких простяглись,
Трава поміж них поросла...
Таке говорили, що ніби колись
Тут дівчина з хлопцем ішла.
Ішла і соромилась, видно, людей
Так близько з коханим іти,
Щоб поміж стежками не мала вже де
Трава шовковиста рости...
По травах прим'ятих у літній порі
Дівчата ходили в поля,
Із піснею тихою йшли косарі,
Як хлібом дозріла земля.
Тут бігли хлоп'ята у ліс по гриби,
Збираючи ранків росу,
А вечором синім йшов хлопець сюди
Зустріти дівчину-красу...
Так ходять стежками із року у рік —
Трава поміж них поросла —
І так і не знають, коли, в який вік
Тут дівчина з хлопцем пройшла.
Та знають одно лиш, що в різні віки,
Коли серед трав-полину
Вузенькі в поля ідуть поруч стежки,
То сходяться десь у одну.

Там, де в травах, зарошених, буйних,
Волошки зірочками цвітуть,
Дві берізки, тендітних і юних,
Ніби сестри-близнята ростуть.
Тихо листя рясне, кучеряве
На легенькому вітрі шумить.
Поглядають сестриці біляві
Соромливо в вечірню блакить...
Ніби юність, що щастя чекає
Із надією в чистих очах,
У траві тут росте-виростає,
Процвіта в голубих волошках,
Ніби то світлоокі дівчата
Сюди вийшли на ранній весні —
Перший раз у житті зустрічати
Ще безхмарні надії ясні.
Перший раз вийшли в поле до жита,
Задивились замріяно в даль...
Тож не можна таких не любити,
Від яких так далека печаль.

Без слів...

Ми часто слів кількох
чекаєм,
Щоб звірить друга почуття,
А те відоме забуваєм,
Що не в словах весь
зміст життя.

Що не в словах весь
жаль розлуки,
Що не в словах за друга
страх,
Що не в словах за друга
муки,
Любов і віра не в словах.

Велика честь тому, хто знає
І хто повірить в те зумів,
Що щиро друг його кохає.
Без зайвих, часто сірих слів.

ЗГАДКА

Якось вранці, в травні
гомінкому,
Плив туман з садів на
тихий став...
Дядько мій на конику баскому
У Червоне військо вирушав.
Посміхнувся: «Повернуся,
будьте!»
Ще й мене в чоло поцілував.
«Батька ж там побачить
не забудьте»,—
Я ще раз тихо нагадав.

Десять весен вже промчали
води,
Відгриміла вже давно війна...
Повернувся батько із походу,
А від дядька й вісточки нема.
Ну ж не плач, бабусю,
втри сльозину,
Щоб довіку край наш
розквітав,
Він за нашу рідну
Батьківщину
У бою своє життя віддав.

В. БЕДРИНЕЦЬ.

ПЕРВЫЙ ЛАНДЫШ

Первый ландыш с бледною коронкою
мне всегда тебя напоминает:
Ты как ландыш — хрупкая и тонкая,
и как ландыш — юная такая...
Если б всех людей нездешней силою
превратили в разные растения,
Я уверен: ты бы стала, милая,
ландышем апрельского цветения.
Только кто ж такого превращения
для своей любимой пожелает?
Лучше молодости — нет цветения,
лучше милой ландыш не бывает!

В. ПЕТЬКО.

Киев под пологом лунным
красуется
Полночь, а видно, как днем,
Мы по затихшим,
таинственным улицам
Вместе с тобою идем.

Очень домой ты, родная,
торопишься,
Лучше взгляни на квартал:
Там по витринам узорные
росписи
Легкий мороз разбросал.

Выше — Софии холодное
золото,
Тускло мерцает в снегу:
Витязи в шлемах из сказки
над городом
Нашу любовь стерегут.

В небе над ними, смотри,
ясноокая,
Вышки ажурной огни.
В завтра, прекрасное
и недалекое,
Путь освещают они.

С горки открылись
бескрайнею чашею,
Вечные воды Днепра...

Разве не счастье по городу
нашему
Вместе бродить до утра?

Что ж ты торопишься?
День приближается,
Гонит сомнения прочь.
Каждым дыханьем твоим
согревается
Эта волшебная ночь.

* * *

Мне любовь нужна

В сказке у арабов говорится:
Жизнь живет, пока с
Любовью дружит
И, покуда с ней не
разлучится,
Человеку верой-правдой
служит.

Мне любовь к тебе нужна,
как птице
Воздух для свободного
паренья,
Как питающей весь мир
пшенице
Солнце в дни июньского
цветенья.

С ней я гор сворачивать
не буду,
Но в краю, что нам всего
дороже,
Я закончу путь свой так,
что люди
Скажут: да, он жизнь
недаром прожил.

А. ДЬЯЧЕНКО.

**Струнка, по-справжньому
вродлива,
До кого горнешся грайливо?
На скронях в нього сивина,
А дома — діти і жона...
Отямсь, бо молодість
загине:
Хто першу розлюбив —
десяту кине.**

М. ВИСОЦЬКИЙ.

Редактор В. ПЕРЕДЕРІЙ.

БФ 01181 Адреса редакції: м. Київ, бульвар Шевченка, 22/24, тел. 5-21-21, дод. 43. Друкарня КДПІ, Франка, 44. Зам. 94—1900